

Chương 87: Yêu Cầu Ra Mắt

(Số từ: 4345)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

11:29 AM 02/08/2025

Chúng tôi đang trên chuyến tàu mana trở về Temple. Vì trời đã tối nên trên tàu không có nhiều người.

Charlotte dường như đang cố gắng sắp xếp lại những suy nghĩ của mình một cách bình tĩnh, cố gắng trấn tĩnh trái tim đang đập loạn xạ.

“Dù sao đi nữa, mục đích thực sự của cửa hàng đó là gì?”

Cô đã quá ngạc nhiên khi Eleris biết tung tích của cậu bé đến mức quên bẵng đi những suy nghĩ đó. Có vẻ như cô đã thành công trong việc sắp xếp lại suy nghĩ của mình.

“Chà... tôi không biết nhiều về chủ đề này, nhưng các pháp sư thường có rất nhiều bí mật đúng không?”

“Hừmm... Dù vậy cũng khó chấp nhận. Các pháp sư thường khá kỳ quặc, nhưng...”

Trong số các pháp sư, việc trở nên kỳ quặc là chuyện khá phổ biến. Ngay cả khi vô hại, có rất nhiều người có tính cách kỳ lạ trong số họ.

Vì vậy, ngay cả khi một người không thực sự hiểu tại sao họ lại làm một số việc nhất định, vì có rất nhiều người kỳ quặc trong số các pháp sư, có thể thậm chí không có lý do gì để họ làm một điều vô nghĩa như vậy.

“Tôi nên suy nghĩ thêm về điều này sau khi tôi xác nhận hoàn toàn rằng cô ấy thực sự đang bảo vệ cậu bé.”

Đó vẫn chỉ là một lời khai truyền miệng. Bất kể cô có thể gửi thư hay không, miễn là cô chắc chắn rằng Eleris đang bảo vệ cậu bé, Charlotte sẽ cố gắng hết sức để bảo vệ cô ấy.

Trong tình trạng hiện tại của Charlotte, chỉ cần sự an toàn của Valier được xác nhận, cô sẽ có thể bỏ qua chuyện này, ngay cả khi cô phát hiện ra rằng Eleris là một ma cà rồng.

“Tôi hy vọng cô ấy không phải là thành viên của một hiệp hội phép thuật nào đó...”

“Hiệp hội phép thuật?”

Charlotte thốt ra một giọng nói đầy ai oán và nghiêng đầu.

“Hà... Có những tổ chức tập trung vào nghiên cứu ma pháp. Họ thường cố gắng trốn tránh con mắt của công chúng.”

Tất nhiên, tôi biết những điều này. Các hiệp hội phép thuật bí mật. Nghe khá chuunibyou và tôi thích nó nên tôi chỉ nhét nó vào trong tiểu thuyết.

Các tổ chức ma pháp ngằm tập trung vào nghiên cứu và thử nghiệm ma thuật, hoặc đơn giản là ủng hộ sự tự do trong việc phát triển ma pháp. Không chỉ có một hoặc hai hiệp hội này, và xu hướng của họ rất khác nhau.

Một số đang tiến hành các thí nghiệm đi ngược lại bất kỳ quy tắc đạo đức nào hiện có, trong khi những người khác đang hành động để ngăn chặn các mối đe dọa do ma pháp gây ra từ trong bóng tối.

Về phần Charlotte, cô vẫn có một số nghi ngờ về Eleris, tự hỏi liệu cô có thực sự là một phần của một trong những tổ chức này hay không.

Điều đó hiền lành hơn nhiều so với việc tự hỏi liệu cô ấy có phải là một điệp viên của quỷ hay không.

“Nhưng nhìn cách cô ấy điều hành cửa hàng... tôi không nghĩ cô ấy sẽ là một phần của thứ gì đó giống như Hắc Giáo Đoàn...”

Sự tò mò giống như một căn bệnh.

Điều đó có lẽ rất phù hợp với Charlotte vào lúc này.



Đó là một ngày dài.

Chạy loanh quanh nhiều nơi và rời khỏi Temple dù điều đó bị cấm.

Charlotte tìm thấy Eleris thông qua một cuộc thăm vấn đơn giản. Thật sự rất hài hước khi thấy cô tìm ra sự thật bằng những hành động đơn giản như vậy.

Chỉ cần hỏi ngẫu nhiên những người chủ cửa hàng về một cậu bé đang cố gắng bán các cuộn giấy dẫn đến việc tạo ra một hình mẫu chuyển động rõ ràng, và cuối cùng nhắm vào cửa hàng của Eleris chỉ vì nó hơi đáng ngờ.

Sau khi đi bộ thêm vài vòng bên ngoài, chúng tôi quyết định trở về Temple. Rốt cuộc thì tôi đã không thực hiện bất kỳ buổi tập luyện buổi tối nào.

Có vẻ như Bertus đã không theo dõi tôi và Charlotte, vì vậy cậu ta không nên biết chúng tôi đã đi đâu.

Thành thật mà nói, Bertus có lẽ không có thời gian để quan tâm đến tôi và Charlotte. Hóa ra những người của cậu ta đứng sau chợ đen, vì vậy cậu ta có lẽ phải tập trung vào việc giải quyết vụ việc này một cách hòa bình. Đầu của cậu ta có lẽ sắp nổ tung.

Dù sao đi nữa, dấu vết của Sarkegaar không nên bị lộ.

Ngay khi tôi trở lại ký túc xá Lớp Royal sau khi tập thể dục, có một người đang đợi tôi.

“.....Cả ngày nay cậu đã đi đâu?”

“Tôi đã đi tập luyện.”

Harriet de Saint-Owan.

Cô trông có vẻ hơi khó chịu vì đã phải đợi tôi khá lâu.

Tôi đã không thực sự nghĩ về vấn đề “ngăn Harriet nghỉ học” đó, vì tôi đã đi theo Charlotte cả ngày.

“Kết quả thế nào rồi?”

Chà, nếu vấn đề được giải quyết, cô có lẽ sẽ không muốn gặp tôi. Tại sao cô lại đợi tôi như thế này?

Cũng có Betus phản đối việc cô nghỉ học, vì vậy mọi việc đã được giải quyết tốt. Harriet chỉ... khoanh tay và không nói gì.

“Sao? Cậu thực sự sẽ nghỉ học một học kỳ à?”

“...Không, không phải vậy. Họ nói với tôi rằng tôi không phải nghỉ học. Dù sao thì họ cũng không thể làm gì được nếu đó là điều Bertus yêu cầu.”

“...Vậy thì, mọi thứ không ổn sao?”

Đó là điều cô muốn, vì vậy cô có thể nói trực tiếp với tôi. Tại sao cô lại có vẻ bồn chồn như vậy?

“Gì vậy? Có vấn đề gì à? Nếu có, nói ra đi. Tôi đang mất kiên nhẫn đây.”

Khi tôi đưa tay lên gần tai, vẻ mặt của Harriet thay đổi một cách tinh tế.

Tôi cảm thấy có điều gì đó rất đáng ngại về cách cô hành động.

“Đó là... Đó là... Cha tôi muốn gặp cậu.”

“.....Gì hả?”

Loại chuyện vô lý gì vậy?

Harriet chỉ là một đứa trẻ, nhưng Đại Công tước Saint-Owan không phải là người tôi có thể đối phó ở cấp độ hiện tại của mình đâu?

“Ồm, tại sao cha cậu lại đi tìm tôi?”

Lông mày của Harriet hơi giật giật trước nhận xét của tôi, nhưng có vẻ như cô đã từ bỏ việc tức giận vì mọi điều nhỏ nhặt tôi làm.

Thay vào đó, Harriet nghịch ngón tay của mình. Thật vô cùng dễ thương khi cô nhìn tôi với đôi mắt héch lên.

Nhưng tại sao cô lại nhìn tôi như vậy?

“Tôi, chỉ là... Ông ấy không tin con gái mình lại nghĩ ra chuyện như thế này. Vì vậy... Sau khi tôi nói với ông ấy những gì cậu bảo tôi nói, rằng tôi không thể nghỉ học vì lý do này nọ... Ông ấy hỏi tôi... Ai đã nghĩ ra chuyện này... nên...”

“.....À.”

Bất kể cô có tài năng và thông minh đến đâu, Harriet vẫn chỉ là cô con gái nhỏ đáng yêu của Đại Công tước Saint-Owan.

Cô có lẽ chỉ nói những điều dễ thương như “Con yêu cha mãi mãi! Cha là tuyệt vời nhất! Con yêu cha!” với ông ấy. Chà, cô được xây dựng như một nhân vật lớn lên trong sự yêu thương của cả gia đình.

Vì vậy, cô có lẽ là cô con gái tốt bụng nhất, dễ thương nhất và đáng yêu nhất thế giới đối với ông ấy. Cô có lẽ là kiểu con gái sẽ chỉ nói những điều như “Con ghét cha” như một hình thức nổi loạn.

Một cái gì đó giống như “Mua cho con cái đó! Không, con ghét cái đó!”

Sau đó, cô con gái nhỏ của ông đột nhiên bắt đầu nói những điều như: ‘Cha, con tin rằng sẽ xúc phạm nghiêm trọng đến Hoàng tử Bertus nếu con nghỉ học. Hoàng tử thậm chí còn nói chuyện trực tiếp với con về vấn đề này, yêu cầu con không nghỉ học kỳ này. Nếu con bị buộc phải đi ngược lại mong muốn của cậu ấy, con sợ cho sự an toàn của gia tộc chúng ta...’.

Từ quan điểm của Đại Công tước Saint-Owan, đây phải là một tình huống khá kỳ lạ.

Vì vậy, đương nhiên, ông ấy hẳn đã nghĩ rằng cô đang nói điều mà ai đó bảo cô nói hoặc bắt cô đọc từ một kịch bản, bởi vì Harriet đang làm một điều mà cô chưa bao giờ làm trước đây. Thực ra, Harriet đã nói rằng cô có thể quên những gì cô phải nói,

vì vậy chúng tôi đã chuẩn bị một cái gì đó gần giống như một kịch bản.

“...Dù sao thì, tôi đã nói với ông ấy rằng chính tôi là người đã viết kịch bản.”

“...Ôi trời. Ông ấy không tin cậu phải không? Cậu không phải là người có thể nói chuyện như thế.”

Ngay cả khi cô có một cái đầu thông minh, cô vẫn còn quá trẻ, vì vậy không ai tin những điều nhảm nhí như vậy.

Đứa trẻ thậm chí không thể đưa ra ý kiến của mình thành những câu hợp lý đột nhiên trưởng thành, vì vậy ông ấy nghĩ rằng có một thế lực (?) nào đó đang giật dây từ phía sau, và đó là câu trả lời đúng.

Vì vậy, vì một lý do nào đó, Đại Công tước giờ muốn gặp tôi. Harriet cuối cùng không thể chống lại sự ép buộc của cha mình, vì vậy cô đã đề cập đến tôi với ông ấy. Đó là lý do tại sao cô trông có vẻ xin lỗi như vậy.

Cái đồ ranh con này, đó là lý do tại sao cô đã đợi tôi đến tận đêm khuya như thế này, trông có vẻ bồn chồn à?

“Không sao, chuyện gì đã xảy ra thì đã xảy ra. Vậy cậu đã giới thiệu tôi như thế nào?”

“Điều đó... Điều đó...”

Harriet lại nhìn vào mắt tôi, không thể mở miệng đúng cách.

“Chắc chắn, cậu không nói điều gì đó như tôi là một kẻ ăn mày với tính cách rất bản thủ, chuyên đánh đập người khác nhỉ?”

“!”

Nước da của Harriet trở nên tái nhợt hơn. Có vẻ như đó là câu trả lời đúng.

“Đến đây, đồ ranh con. Có vẻ như cậu thực sự muốn bị đánh.”

“T, thật xin lỗi!”

Khi tôi từ từ tiến lại gần, Harriet khóc nức nở trong khi lùi lại. Vậy là đã đến ngày cái đồ ranh con này thực sự để từ ‘thật’ và ‘xin lỗi’ thoát ra khỏi miệng mình, hả?

“Tôi thực sự ngạc nhiên khi cậu thực sự xin lỗi, nhưng cậu đã ném tôi vào một đồng rắc rối sâu sắc ngay bây giờ, vì vậy tôi sẽ đánh cậu nhiều hơn nữa nhé?”

“Tôi không thể làm gì khác!”

Ngay cả khi cô đang hành động dễ thương, điều đó cũng không giúp ích được gì cho cái đồ ranh con đó vào lúc này.

“Đến đây, để tôi búng trán cậu một cái.”

-Tack!

“Aaa! C, cậu... thực sự đánh tôi! Cậu thực sự đã đánh tôi!”

“Cậu nghĩ tôi sẽ giả vờ à?”

“T, tôi không thể tin được... Thật lỗi bịch... Cậu thực sự đã đánh tôi...”

Harriet nhìn tôi với vẻ mặt bối rối, xoa trán. Có vẻ như những nghi ngờ cuối cùng của cô về việc tôi có sẵn lòng đánh cô hay không đã tan biến.

‘S, sao cậu dám? Cậu không chỉ nói rằng cậu sẽ búng trán tôi thôi sao? Cậu thực sự đã làm điều đó!’

Đó là loại biểu cảm mà cô đang thể hiện cho tôi.

Ngoài ra, cô thực sự là người dễ thương nhất.

“Chà. Tôi sẽ dừng lại ở đó bây giờ.”

Khuôn mặt cô lại đỏ lên trước lời nói của tôi.

“Cái nhìn đó là sao? Cậu đã đánh tôi! Đồ tồi! Đồ khốn!”

Harriet cuối cùng chạy về phòng của mình, hăm hừ một cách giận dữ.



Thứ Tư, ngày hôm sau.

Tôi có lớp học đào tạo về độ nhạy ma pháp và lớp học về Siêu Năng vào ngày hôm đó. Lớp học đào tạo về độ nhạy ma pháp chỉ có các học viên năm nhất của Lớp Royal.

Các học viên chuyên về thánh lực và Siêu Năng thường không phải tham gia các lớp học này.

Tất nhiên, tôi chuyên về Siêu Năng, nhưng tôi vẫn tham gia lớp học này. Tôi định ngồi lại sau.

Vì ma pháp có những công dụng riêng khác với Siêu Năng.

-Uaaaaaah... Cmmmm... nhnnnnnnnn... nóooooo...

Lớp học này có một giáo viên giống như một huấn luyện viên yoga, người bắt tất cả học viên nằm xuống và lằm bằm một số gợi ý cho họ. Khi tôi lắng nghe ông ấy, tôi cảm thấy hơi kỳ lạ và ngủ thiếp đi. Chúng tôi thực sự đang bị thôi miên bởi vị bậc thầy yoga này sao?

Tất nhiên, tôi không bao giờ đề cập đến bất cứ điều gì về việc ngủ gật, nhưng mỗi lần tôi thức dậy, tôi cảm thấy thực sự sảng khoái, vì vậy tôi thực sự thích lớp học đó. Thực ra, điều duy nhất tôi phải làm trong lớp học đó là đứng dậy đúng giờ sau khi lười biếng suốt cả buổi.

-Cảm nhận vũ trụuuuu... Nhậnnnnnnn... sức mạnh của nóooo...

Woaa.

Nó đang đến.

Vị thần của giấc ngủ...

Khi tôi thức dậy sau giấc ngủ, mọi người đều có vẻ mặt thanh thản. Cảm giác thật kỳ lạ. Nếu tôi phải mô tả, cảm giác giống như thức dậy sau khi chết một chút. Nhân tiện, liệu ông thầy Yoga đó có thực sự là một pháp sư không? Nhìn thoáng qua thì ông ấy trông giống một kiếm sĩ hơn là một pháp sư.

“Sẽ có một bài đánh giá giữa kỳ vào tuần tới.”

Trước những lời đó, tất cả bọn trẻ đều khá ngớ ngàng. Tôi cũng bối rối. Tất nhiên, kỳ thi sẽ tương ứng với các kỳ thi giữa kỳ sẽ bắt đầu vào tuần tới theo lịch trình.

“.....Tôi không nghĩ chúng ta đã học được bất cứ điều gì, vậy chúng ta sẽ được đánh giá như thế nào?”

Cayer Vioden từ Lớp A đã đặt câu hỏi mà mọi người dường như cũng đang thắc mắc.

Làm thế nào để người ta có thể đánh giá một lớp học mà người ta chỉ ngủ? Ông ấy thậm chí đã dạy chúng ta những gì?

“Khóa học này sẽ không có bất kỳ bài kiểm tra nào. Chúng ta chỉ kiểm tra hiệu suất của mọi người cho đến thời điểm này.”

“Hiệu suất?”

Mọi người gần như hét lên những từ này. Tôi có thể hiểu rằng chúng tôi không làm bất kỳ bài kiểm tra nào trong lớp học này, nhưng hiệu suất có nghĩa là gì? Chúng tôi chưa bao giờ được dạy bất cứ điều gì, nhưng chúng tôi bằng cách nào đó được cho là đã đạt được điều gì đó? Đó là điều mà mọi người dường như muốn nói.

“Tôi sẽ kiểm tra xem ma lực của mọi người có tăng lên hay không. Các bạn sẽ được cộng điểm càng nhiều càng tốt, hiểu chưa?”

Ma lực tăng lên. Đó là thước đo để đánh giá của chúng tôi.

“Như mọi người nên biết, trong lớp học này, các bạn đã liên tục được đào tạo để tăng ma lực cũng như độ nhạy của bản thân với nó. Tất nhiên, chúng ta nên sử dụng sự gia tăng ma lực làm tiêu chí đánh giá.”

Chúng tôi không chỉ ngủ.

Chúng tôi bằng cách nào đó vẫn đang luyện tập trong khi ngủ.

Thực ra, tôi không thực sự biết tại sao, nhưng lượng ma lực của tôi đã liên tục tăng lên bất kể tôi đã luyện tập gì. Tôi bắt đầu với 9.9, nhưng bây giờ nó đã tăng lên 11.

Nó không chỉ tăng ngẫu nhiên, lớp học này đang giúp chúng tôi tăng ma lực của mình.

“Bây giờ thì, tôi hy vọng mọi người sẽ có một khoảng thời gian tuyệt vời cho đến tuần tới.”

Mọi người chỉ nhìn chăm chăm vào ông ấy một cách trống rỗng, như thể họ vừa nhận ra bậc thầy yoga trước mặt họ tuyệt vời đến mức nào.



Bây giờ tôi cũng có thể tham gia vào khóa đào tạo kiểm soát Siêu Năng một cách đúng đắn. Sức mạnh Siêu Năng của tôi ở mức thấp hơn, nhưng tốc độ mà tôi có thể kích hoạt Siêu Năng của mình thì gần như không ai trong lớp có thể lặp lại.

Tất nhiên, chỉ có một người khác có tốc độ kích hoạt thậm chí còn nhanh hơn tôi. Rốt cuộc thì tôi vẫn cần thời gian để tự thuyết phục mình. Tuy nhiên, người đó có thể sử dụng sức mạnh của họ ngay khi họ nghĩ về nó.

Đó là Dịch Chuyển Tức Thời của Kono Lint. Tất nhiên, nó vẫn còn khá vô dụng, vì cậu ta sẽ khóa thân ngay khi sử dụng nó. Cậu ta thực sự là một anh chàng đáng thương về mặt đó.

Dù sao đi nữa, người tiếp theo sẽ là Liana de Grantz.

Là Vua của tư duy chiến thắng, điều đó chỉ là quá nhiều.

“Tất cả đều tốt, nhưng nó rất tinh tế, đến mức người ta không thể biết liệu cậu trở nên mạnh hơn vì cậu đang sử dụng siêu năng của mình hay vì cậu đã luyện tập chăm chỉ. Tôi nghe nói cậu đã làm việc khá chăm chỉ.”

Trong quá trình luyện tập, giáo viên của tôi dường như không thể biết liệu tôi có đang sử dụng Siêu Năng của mình một cách đúng đắn hay không.

Tất nhiên, điều đó không thực sự quan trọng đối với tôi, vì tôi có thể nhận ra rõ ràng liệu sức mạnh của tôi có được kích hoạt hay không.

Tôi thậm chí có thể cảm thấy rằng sức mạnh đang phát triển ở một mức độ nào đó.

Nhưng cuối cùng, nó vẫn là loại Siêu Năng đó....

Loại năng lực này giống như giấc mơ của một người chuunibyou. Một năng lực phát triển khi người ta ở trong áp lực tâm lý cực độ. Thực ra, tôi đã biết rằng nó sẽ là như vậy.

Sự phát triển của sức mạnh không rõ ràng. Sau đó, trong một cuộc khủng hoảng, nó sẽ đột nhiên tiến hóa và phá hủy mọi thứ xung quanh tôi.... Một cái gì đó như thế....

Dù sao thì, nó có vẻ khá ngẫu nhiên và tiện lợi, vì vậy đó là lý do tại sao tôi đưa bối cảnh đó vào. Tuy nhiên, bây giờ tôi đang cảm thấy đau đớn, bởi vì bây giờ tôi đang ở trong một vị trí mà tôi phải thực hành một sức mạnh lộ bịch như vậy.

Cuối cùng, sẽ hiệu quả hơn nếu chỉ bị đẩy vào một tình huống cực kỳ nguy hiểm để nhanh chóng nâng nó lên thay vì làm điều này.

Mặc dù vậy, tôi cũng không thực sự muốn làm một điều ngu ngốc như chủ động tìm kiếm những tình huống nguy hiểm....

-Prrrrzt! Brzzzzzt!

“Ôi, Grantz. Khả năng kiểm soát của cô chắc chắn đã được cải thiện. Sức mạnh đầu ra cũng đã trở nên mạnh hơn.”

“Cảm ơn.”

Liana de Grantz. cô là một ví dụ hoàn hảo về một người dùng Siêu Năng thiên tài.

Sẽ thật tuyệt nếu tôi cũng là một người như vậy, người có khả năng phát triển nhanh chóng ngay cả khi tôi chỉ đứng yên. Tất nhiên, tốc độ phát triển của nó không phải là đặc biệt chậm, tôi sẽ nói vậy.

Cuối cùng, đó là lỗi của tôi khi đặt ra điều kiện phải ở trong một cuộc khủng hoảng để nâng cấp nó.

Có một người trong số các học viên lớp Siêu Năng có vẻ mặt ngày càng tệ hơn mỗi khi cậu ta thấy tôi thể hiện việc sử dụng Siêu Năng của mình.

A-6 Heinrich von Schwarz.

Tôi đã cho cậu ta một bài học thực sự sau khi cậu ta chất vấn sự hiện diện của tôi trong lớp học này khi tôi thậm chí còn không có Siêu Năng. Bây giờ tôi có thể thấy anh chàng, người muốn tôi có tài năng nhất, hoảng sợ khi tôi thực sự thức tỉnh một Siêu Năng.

Tất nhiên, sau khi cậu ta phát hiện ra rằng tôi khá giống một con chó điên, cậu ta đã không công khai tranh cãi với tôi nữa.

“Chắc.”

Tuy nhiên, mỗi khi thấy tôi, cậu ta lại quay đầu đi một cách ghê tởm.

Harriet dễ thương, nhưng tên đó thì không dễ thương chút nào. Tôi không thực sự có ý định đùa giỡn với cậu ta, vì vậy tôi chỉ để mặc cậu ta.

Trên đường trở về từ lớp học, mắt tôi chạm với Charlotte, người bước ra khỏi phòng riêng của mình.

Cô và tôi chia sẻ rất nhiều bí mật với nhau, vì vậy sẽ rất nguy hiểm nếu chúng tôi hành động như thể chúng tôi biết nhau một cách công khai.

Tôi không thực sự chào hỏi cô nàng, nhưng Charlotte nhìn tôi và khẽ mỉm cười thay vào đó.

Không giống như trước đây, Charlotte dường như có tâm trạng tốt. Có vẻ như cô cuối cùng đã được giải tỏa khỏi một gánh nặng đè nặng lên mình.

Những người khác nghĩ rằng Charlotte đang mỉm cười với tôi, vì vậy họ có vẻ hơi ngớ ngàng.

Hừmm.

Nghĩ lại thì, tôi phải đến cửa hàng của Eleris để lấy một số lá thư.

Tất nhiên, tôi sẽ chỉ giả vờ rằng tôi đến đó để lấy chúng. Tôi thực sự phải tự viết chúng.



Tôi quyết định rằng tôi sẽ đi lấy thư sau khi lệnh cấm rời khỏi khuôn viên của Temple đã được dỡ bỏ. Tôi không thể rời đi nếu không có Charlotte, và sẽ rất đáng ngờ nếu chúng tôi lại đi ra ngoài cùng nhau.

Vì vậy, tôi trở lại luyện tập kiếm thuật với Ellen. Ellen không thực sự quan tâm liệu tôi có đến hay không. Khi tôi ở gần, cô sẽ trông chừng việc luyện kiếm của tôi, và khi tôi không ở đó, cô sẽ làm việc riêng của mình.

“Cậu không cần phải học cho kỳ thi giữa kỳ à?”

“Không.”

Tuần tới, chúng tôi sẽ phải tham gia các kỳ thi giữa kỳ tổng hợp và làm các bài tập giữa kỳ được giao cho mỗi bài giảng. Tôi không chú ý nhiều đến nó, nhưng mọi người đều đang tự học trong suốt thời gian thi giữa kỳ.

Hơn cả hiển nhiên rằng Bertus và Charlotte vẫn đang học ngay cả khi họ bận rộn với nhiều việc khác.

Ellen, mặt khác, vẫn hành động như trước đây.

“...Cậu không may mắn sao khi vẫn là học viên giỏi nhất toàn trường trong khi hành động như vậy?”

Tôi chắc chắn 100% rằng tôi đã tạo ra cô như một nhân vật như vậy. Nếu chỉ là bộ não, thì B-2 Louis Ankton sẽ vượt trội hơn. Tuy nhiên, vì anh chàng đó là một kẻ yếu đuối, cậu ta không thể đạt được bất kỳ điểm số tốt nào trong các môn học liên quan đến thể chất. Vì vậy, Louis Ankton sẽ chỉ xếp thứ nhất về các môn học tổng hợp, tức là các kỳ thi viết, trong khi Ellen sẽ luôn xếp thứ nhất về tổng điểm, bao gồm cả điểm do các giáo sư cá nhân đưa ra.

Dù tôi không có ý định học một chút nào, tôi vẫn cảm thấy kỳ lạ khi nói chuyện một cách thoải mái với người sẽ giành lấy vị trí số 1 của trường như không có gì.

Tôi không cần phải học sao?

Tại sao?

Không, tôi nghĩ sẽ hơi hạ thấp phẩm giá khi nhận ra bộ não của tôi tệ hơn nhiều so với những đứa trẻ này.

Ellen nhìn tôi đứng yên và khẽ lắc đầu.

“Cậu không học à?”

Tất nhiên, cô chỉ đơn giản là hỏi.

Nhưng những gì tôi nghe được là: “Cậu không thông minh bằng tôi, vậy cậu không cần phải học thật chăm chỉ sao?”

Đó là những gì nghe giống như vậy.

Điều đó khiến tôi tức giận vì một lý do nào đó.

“Vì cậu không cần phải học, tôi cũng không cần!”

“Hai điều đó liên quan gì đến nhau?”

“Tôi không biết! Dù sao thì, tôi sẽ không làm!”

Tôi đã rơi vào chế độ điên cuồng.

Điểm số?

Hãy vui vẻ ném chúng ra ngoài cửa sổ.

Khoảnh khắc Cổng mở ra, điểm số của Temple và những thứ tương tự sẽ trở nên hoàn toàn vô dụng.

Tôi chỉ cần học chăm chỉ theo cách của riêng mình!

-Clack

Sau đó, cửa phòng tập thể dục đột nhiên mở ra và một người bước vào.

“Số 11, cậu có một yêu cầu thăm.”

“...Aaa.”

Đó là ông Epinhauser.